

Publicerad 2010-11-01 19:10 av Mimmi17

Nattens nirvana

Våta kullerstensgator under höga, vinglande klackar.
Jag skrider fram mellan de stängda bodarna,
bedövad av melankolin, mellan
bodegorna som för några timmar sedan
bjöd mig på vilseledande vin.

Jag strövar mellan gränder
under tak som inte ger skydd mot mitt
redan regnblöta hår.
Mellan husen det viskas om nattens legender.
Och knappt hörbara toner av en beklaglig visa
är det ända som består.

Det är ljudlöst, det är stilla
avdunstad är den myllrande staden,
upplöst i små molekyler, förskönad av min synvilla,
det är ännu ej gryning i den sömndruckna fasaden.

Droppande pärlor längs trasiga lyktor,
droppande pärlor längs väggar, längs träd,
längs konturerna på min kropp,
sveper det sura, sankar, en smekande pläd.

Det råder ett lugn, det råder en vila
på våta kullerstensgator under bara fötter.
Klackarna är brutna, mina ben är stabila.
Jag börjar bli medveten om traktens rötter.

Jag glider fram på det öde torget
Templet som släcker min törst
är förseglat.
Seren är luften som jag intar,
i mitt ansikte
återgivet, återspeglat.

Jag balanserar på de små stenarna
till en bänk vid Båten
jag intar det vilsamma, vinande älvvattnet
och inser att staden är förlåten.

Gryningen är på intåg, jag kramar ur mitt blöta hår,
det lämnar små mönster i glömda gränder
men gatorna absorberar in mina gamla tankespår
och med ett leende minns jag nattens narrar,

Min stads legender.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mimmi17 med Poeter.se id #16516 innehar upphovsrätten